

[Arne Melchior]

Men jeg skal dog sige til justitsministeren, at hvis ikke lovforslaget fra regeringen, som ministeren her har bebudet, ligger på Folketingets bord den første tirsdag i oktober 1989, så vil det ikke blive mere end onsdag, før dette forslag er genfremsat, eventuelt i en lidt ændret form, idet vi selvfølgelig også vil tage de bemærkninger, der er faldet her ved første behandling, til efterretning og indarbejde dem, hvis vi finder det korrekt.

Jeg vil dog advare imod, at udvalgsarbejdet i de måneder, der nu er tilbage af denne samling, ikke skulle foregå flittigt og grundigt, for så vil det være en syltning, og så er det altså milliardindtægter pr. år, der løber ud imellem ministerens fingre. Når der er flertal i Folketinget for at klare denne sag, bør den også klares. Det drejer sig ikke kun om, hvilke midler udlændinge bringer til Danmark – det var fru Kisten Lee heller ikke rigtig opmærksom på – det drejer sig også om, at der er tusindvis af danskere, der hvert år tager til Syllt og til Travemünde og til Hamborg og spiller. Har regeringen virkelig så godt råd? Det vil forbavse mig.

Men igen: Alt dette i velvilje og i forståelse for de vanskeligheder, der kan være. Jeg tager meldingerne positivt, og jeg glæder mig til at høre ministeren drage en konklusion om, at hans og min bøn faktisk er hørt, og at der nu kunne være grønt lys for at gennemføre denne sag.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Så mødte vi det igen: disse udsagn om, at Kristeligt Folkeparti har moralske og kristelige skruller over for forskellige forslag. Vi mødte det i går omkring debatten om prostitution, og nu har vi mødt det igen her.

Med den undertone, som det bliver fremført i af visse ordførere, er det ikke rigtigt, at vi har moralske og kristelige skruller. Men vi har en kristen etisk holdning, som godt vil være med til at værne om de svage i vort samfund. Hver gang der er nogle, der vinder på det her, er der altså også nogle, der taber, og derfor vil vi godt hejse et advarselsflag og sige, at der er altså nogle borgere, som vi skal værne, nogle, som måske ikke selv er i stand til at vare sig i tilstrækkeligt omfang.

I den betydning er det rigtigt at vi har nogle kristelige indvendinger. De er bundet i en kri-

sten etisk holdning, som i øvrigt er, hvad man kunne kalde almindelig humanisme og menneskelighed. Så det er lidt beklemmende at få disse usaglige synspunkter, hver gang der er et etisk spørgsmål på dagsordenen.

Jeg vil godt sige til hr. Mogens Elvensø, at det var måske en idé at gå hjem og læse Bibelen lidt grundigere, for dér er ikke tale om spil om penge. Der er tale om lodkastning nogle steder, men noget, der bare ligner spillekasinoer en smule, er der nu altså ikke tale om.

Og så skal jeg i øvrigt tillade mig at citere fra en debat om spillekasinoer den 17. november 1978, hvor den socialdemokratiske ordfører siger således (Folketingstidende 1978-79, sp. 2566):

»Naturligvis er vi også positivt indstillet over for at få flere turister til landet, men ikke for enhver pris. Erfaringen fra områder med intens turisme viser os, at turisme også har sine negative virkninger. Hvis vi skal trække turister til Danmark, skal det være på vores natur, vores landskab og ikke mindst vores miljø; vi skal ikke forsøge at skabe dårlige efterligninger af andre lande for at lokke turister til.«

Jeg skal i øvrigt så til sidst blot glæde mig over de betænkeligheder, der har været omkring forslaget, og jeg håber stadig, at de er så stærke, at de kan vælte det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg er klar over hr. Arne Melchior's ekstase over disse spillekasinoer. Jeg kunne godt tænke mig at stille et par spørgsmål, for det er jo ikke første gang, kasinoer har været til debat her i Folketinget, og i 1978, da Fremskridtspartiet fremsatte forslag, som blev afvist med stort flertal, hed det i § 4, at adgang til kasinoerne har kun personer over 18 år. Ved indgangen fremvises legitimation, og gæsternes navne og adresser indføres i et kartotek. Kasinoerne har ret til at afvise . . . osv. folk, man ikke vil have ind. Det er nu blevet til i dag, at legitimation skal forevises ved indgangen.

Hvorfor er det blevet mindre nødvendigt på disse 10 år at registrere folk?

Og så er statens økonomi jo ikke blevet bedre i de sidste 10 år. Efter lovforslaget i 1978 skulle 80 pct. af overskuddet gå til statskassen, og i dag er det kun 50 pct. Hvorfor nu fravriste staten denne ekstra mulighed for lidt indtægt?